

talte sig. Han udtalte, at der var adskillige forhenværende Tiendeydere, de Ejendommens Ejere, som ikke vilde være tilfredse med det, fordi de ikke ville faa Del i Udbyttet. Ja, saaledes vil det vistnok gaa; der vil være adskillige, som ville sige, at de ogsaa burde have noget med af denne fede Steg. Om de nu kunne faa det, om det kan lykkes dem, skal jeg ganske henstille; men jeg maa sige, at jeg i og for sig finder denne Bemærkning fra dette ærede Medlems Side mindre underlig end det, at det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jørgensen) var fuld af Begejstring for Lovforslaget. Thi efter hans Udtalelser kan jeg ikke se rettere, end at der i dem egentlig ligger en Antydning af en Trussel mod Landstinget, hvis man ikke vil gaa ind paa Forslaget, som det er her, idet han udtalte, at det netop var Vælgerne til Landstinget, som i særlig Grad følte Byrderne af Tiendeforholdene, som de ere, og at de altsaa nok skulle lade Landstinget det føle ved de kommende Vaig. Saaledes har jeg forstaaet hans Udtalelser, og jeg antager ogsaa, at det er temmelig rigtigt. Ja, skal det nu komme saa vidt, at man stemmer til Landstingsvalg og ogsaa her i Salene efter ens egen Pengepung, saa har det ærede Medlem fuldstændig Ret, men saa hører jo alting op, og navnlig hører ogsaa den praktiske Virkning af den Grundlovsparagraf op, der siger, at Medlemmerne skulle stemme efter deres Overbevisning. Saa skulle de altsaa stemme efter Hensynet til deres Pengepung, efter Hensyn til, om de kunne have Fordel eller ikke Fordel af, at en vis Foranstaltning gennemføres. Jeg henstiller blot, om det er en passende og rimelig Maade at opfatte sin Stilling paa som Medlem af Tinget, den at stemme særlig efter Hensynet til sin egen Pengepung.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) fremsatte adskillige meget gode Bemærkninger, hvad jeg saa ofte har Lejlighed til at høre fra det ærede Medlems Side. Der var imidlertid noget, som han ikke rigtig kunde forstaa eller rime sammen i mine Udtalelser; det var, hvorledes jeg paa samme Tid kunde sige, at de Obligationer, der udstedes til Afløsning af Tienden, ere fuldstændig sikre, sikrere end noget andet, og at jeg dog kunde være imod at yde dem Statsgaranti. Det ærede Medlem er indsigtfuld nok til at vide, at Grunden dertil er den, at det er et Principspørgsmaal; det er et Principspørgsmaal dette, om Staten ved enhver Lejlighed skal træde til med sin Garanti. Der er alle-

rede tilstrækkelig mange Statsobligationer i Udlandet, og disse Obligationer her kunde jo kun tænkes at skulle erhverve Statsgaranti for Udlandets Skyld. Det vil tælle med alt sammen, jo mere der kommer af den Slags, desto farligere er det. Det er en Skraaplan, man er inde paa, som jeg ikke rigtig forstaaer, at den højtærede Finansminister vil være med til, thi jeg anser det for at være i høj Grad uheldigt. Derimod er det jo ganske rigtigt, hvad den ærede Justitsminister sagde, at det er af Interesse for Tiendeejerne. Ja vist er det af Interesse for Tiendeejerne, at de Obligationer, de faa, blive saa gode som muligt, men det er et Hensyn, som man ikke kan tage, ikke er berettiget til at tage, naar man skal afgøre denne Sag.

Der er fra flere Sider omtalt den gamle Historie, at Tilskuddet paa en naturlig Maade skulde være begrundet deri, at Tiendeyderne havde betalt et større Beløb, end de burde, at det er Tiendeyderne, der have betalt den Tiende, som hviler paa deres Gaarde, og at det altsaa er rimeligt, at de faa en Fordel ud af det, naar den nu bliver afløst. Enkelte Medlemmer have taget bestemt Afstand fra denne Opfattelse, deriblandt det ærede Medlem for Fyn (J. Pedersen), som jeg nævnede, og som ser sundt og fornuftigt paa den Ting, og som navnlig fuldkommen rigtigt gjorde gældende, at det er slet ikke Tilfældet. Det er jo aldeles urigtigt; den, der har lidt Tabet ved, at Tienden blev paalagt, er den første Ejer af vedkommende Ejendom og ikke nogen anden, thi ved alle senere Salg er Tiendeværdien bleven godtgjort Køberne. Det er en fuldkommen klar og selvfølgelig Ting. Den er i Virkeligheden for alle, der ville tænke og forstaa, uimodsigelig. Saaledes forholder det sig i Virkeligheden; der er ingen anden Forklaring mulig end denne. Men det udelukker jo ikke, at denne Historie, som saaledes er udbredt om, at Tiendeyderne betale urimelige Ydelser, som de aldrig skulde betale — uagtet de, som sagt, ere betalte for at yde den — at denne Fortælling ligesom en Mængde Ammestueeventyr troes; og jo oftere Eventyret bliver fortalt, desto flere Mennesker er der, der tro derpaa. Der er altid Folk nok, der ville lytte til saadanne Fortællinger som denne, især naar den kan være dem til Behag. Men i Virkeligheden er det en ganske forkert og urimelig Opfattelse.

Den ærede Minister udtalte sin Beundring for den udmærkede Landbrugs-